

Архиєпископ Філадельфійський взяв участь у хіротонії нового єпископа Грінсбургу

Митрополит Борис Гудзяк взяв участь у єпископській хіротонії та інтронізації шостого єпископа Грінсбургу (штат Пенсильванія) владики Ларрі Кулика. Церемонія відбулася в четвер, 11 лютого в катедрі Пресвятої Євхаристії в Грінсбургу, штат Пенсильванія.

Святителями нового єпископа стали архієпископ Нельсон Перез із Філадельфії і двоє попередників єпископа Ларрі на кафедрі Грінсбурзької дієцезії — владики Едвард Малесік, теперішній єпископ Клівленду, штат Огайо та Лаврентій Брандт, єпископ-емерит Грінсбургу. Папську буллу зачитав Папський нунцій в США архієпископ Крістоф П'єр. Також на хіротонії були присутні римо-католицькі єпископи з Пенсильванії та Огайо. Зі східних католицьких єпископів, окрім Митрополита Бориса, були присутні двоє єпископів Візантійської Католицької Церкви: Митрополит Вільям Скурла, Архієпископ Пітсбургу, штат Пенсильванія, та владика Мілан Лах, єпископ Пармський, штат Огайо.

Переглянути Месу з чином хіротонії та інтронізації нового єпископа Ви можете за посиланням [ТУТ](#)

«Вакцинація є особистою справою кожної людини, вона має бути добровільною», - Глава УГКЦ в коментарі для УП

Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, висловив свою позицію щодо вакцинації. У коментарі для «Української правди» Глава Церкви наголосив на тому, що вакцинація є особистою справою кожної людини, вона має бути добровільною. Разом із тим Предстоятель зазначив, що, коли вакцина від коронавірусу буде для нього доступною, він «пристане на таку пропозицію». Нижче публікуємо весь коментар Блаженнішого Святослава.

Уявлення, що Церква є проти вакцинації, – хибне. Існують певного роду кола, які перебувають під впливом різних псевдонаукових уявлень про вакцинацію. Але Церква передусім будує своє ставлення до вакцинації на основі наукових доказів.

Сьогодні ми не знаємо світу без вакцинації. Світ, у якому ми живемо, виник внаслідок певних запобігань людства перед поширенням особливо небезпечних захворювань. Вірити у світові змови є приватною справою, але це не має нічого спільного із вченням Церкви, якого дотримується християнство.

Страх перед вакцинацією проти коронавірусу є цілком природним, адже вакцина є чимось новим і не вивченим. Її винайшли в рекордно короткий термін, і люди мають підстави сумніватися в її ефективності, мати певні побоювання.

Вакцинація є особистою справою кожної людини, вона має бути добровільною. Навіть за офіційного підтвердження, що вакцина є безпечною та доступною, держава має лишити людині простір особистої свободи. Не можна насильно нав'язувати будь-які ліки.

Наші священники в питанні вакцинації закликають слухати лікарів – у цьому питанні ми є абсолютними партнерами наших медиків. Якщо медичних показів для уникнення вакцинації немає, тоді потрібно вакцинуватися. Це стосується не тільки коронавірусу, а й інших захворювань, які сьогодні можуть бути небезпечними для здоров'я.

Церква хоче, щоб священнослужителі одні з перших мали доступ до вакцини. Ми мали про це розмову під час зустрічі Всеукраїнської ради Церков з прем'єр-міністром України – згадували, що священнослужителі так само, як і інші соціальні працівники в державі, працюють з людьми. Ми дуже хочемо, щоб наші храми були безпечним простором для громадян.

Якщо священників включають до плану вакцинації, ми будемо дораджувати їм скористатися з цієї нагоди. Але наголошуємо на добровільності.

Особисто я маю всі щеплення, які роблять у дитячому віці. Останнє робив кілька років тому – від грипу. Це абсолютно нормально сучасній людині користати з такої нагоди, щоб себе захистити від захворювань.

Коли вакцина від коронавірусу буде для мене доступною як для священнослужителя чи людини, яка має певний вік, то, очевидно, я пристану на таку пропозицію.

Нам дуже важливо, щоб вакцинація брала до уваги найбільш вразливі верстви населення, щоб план вакцинації був справедливим. Важливо, щоб не було спекуляції довкола цієї справи. Папа Франциск зауважує, що найбільш маргіналізовані й бідні повинні мати право вакцинуватися, як і всі інші громадяни.

До речі, Папа Франциск і папа-емерит Бенедикт вже є вакциновані. Це дуже гарний приклад для всіх єпископів, священнослужителів і громадян України.

Українцям, які вагаються, чи робити щеплення, я б порадив слухати своїх лікарів. Якщо стан здоров'я не викликає протипоказань щодо вакцинації, то варто себе убезпечити від цієї хвороби, оскільки ми знаємо, що інших ліків на сьогодні не існує.

Бережіть своє здоров'я. Якщо для цього потрібно вакцинуватися, то вакцинуються.

Блаженніший Святослав для [УП](#)

Джерело: news.ugcc.ua

Митрополит Борис Ґудзяк відвідав Католицьку школу у Перт Амбой, Нью Джерсі

В четвер, 4 лютого Митрополит Борис Ґудзяк відвідав українську католицьку школу Успення Пресвятої Богородиці у Перт, Амбой, штат Нью Джерсі. Візит відбувся у контексті Тиждня католицьких шкіл. З цієї нагоди, Архиепископ Філадельфійський очолив Божественну Літургію у храмі Успення Пресвятої Богородиці, у співслужінні отця Івана Турика, пароха та адміністратора школи, за участі директорки Лізет Шумни учнів середньої школи з дотриманням карантинних норм. На завершення богослужіння, Митрополит вручив стипендії двом учням.

Опісля, Архиепископ Борис поблагословив приміщення нового класу, де учні матимуть змогу поглиблювати свої знання з природничих наук. Відтак, Митрополит Філадельфійський відвідав кожний клас та поспілкувався з учнями. Не був поза увагу архиєрея також і клас, який цього тиждня мусів бути в онлайн режимі через карантин. Незабутнім моментом для учнів стала спільна гра у баскетбол з Митрополитом.

Пророче служіння наших шкіл

Розпочався новий навчальний рік. Проте не для всіх. Може ви читали статтю в *New York Times* за 5 вересня: протягом цього літа в США були змушені закритися близько ста п'ятдесяти католицьких шкіл.

В архидієцезії Нью-Йорка свої двері не відкрили 20 шкіл. У їхніх коридорах тихо, не чути радісного дитячого галасу. У Бостоні, архидієцезія вже закрила дев'ять шкіл, а ще 20 «у списку». Система католицьких шкіл протягом останніх переживала серйозні випробування. Кількість студентів протягом 2019-2020 навчального року скоротилася до 1,7 мільйона студентів, а 50 років тому їх було п'ять мільйонів. Люди, що тяжко працюють — як малозабезпечені, так і з середнього класу — не можуть одночасно платити податки на публічні школи та оплачувати навчання своїх дітей у католицьких. Цього літа фінансові труднощі стали непереборними: коронавірус спрацював як останній цвяшок у труні.

Католицькі школи в Америці формували цілі покоління християн і громадян. Вони

ставали соціальним ліфтом для десятків мільйонів мігрантів, їхніх дітей та внуків. Я особисто глибоко вдячний за навчальний досвід у католицькій початковій та середній школі та вищих навчальних закладах. Більшість свого дорослого життя присвятив розвитку Українського католицького університету в Україні, який став успішним прикладом для загальнонаціональної системи вищої освіти.

Протягом більше 150 років католицькі школи в США навчали дітей найважливішого: вірити в Бога, правильно жити, читати, писати, рахувати. Ці школи є плодом великої щедрості. Сім поколінь духовенства, монашества та батьків безкорисливо жертвували, щоб навчати дітей у вірі.

Парохи і парафії робили все, що було у їхніх силах, щоб будувати, розвивати і утримувати наші парафіяльні школи. Завдяки праці сестер-василіанок, сестер-служебниць та наших сестер-місіонерок Покрова Пресвятої Богородиці десятиліттями Українська Католицька Церква в США мала розвинуту мережу 35 шкіл при парафіях. Зараз їх зовсім мало — і сестер, і шкіл. Залишилося шість шкіл, проте вони продовжують своє подиву гідне свідчення та служіння. Вони вчать про Бога і навчають Божому. Вони надійні та безпретензійні, щирі та гостинні.

Школа в жодному випадку не може замінити те, що повинні давати батьки. Якщо вдома для батьків молитва зранку і ввечері не є на першому місці, то і в католицькій школі протягом дня важко зробити молитву пріоритетом для дитини. Проте наші вчителі, парохи, директори та монахині роблять все можливе, щоб школи залишалися відкритими і католицькими.

Є один аспект, який наша спільнота нечасто усвідомлює: пророче свідчення наших шкіл щодо найбільш болісної проблеми американського суспільства — расизму.

Наша країна видається безнадійно поділеною. А католицькі школи дають простір

для надії. Дозвольте поділитися трьома прикладами, за якими мені пощастило спостерігати протягом останнього року.

В нью-йоркській Академії святого Юра при парафії святого Юра, яка є однією з наших найбільших парафій в Америці минулорічні веледиктор та салютатор були з меншин: веледиктор Precious Mann — афроамериканка, салютатор Alexandra Pabon — з латино-американської спільноти. Серед минулорічних студентів 31% склали латиноамериканці, 27% — афроамериканці і 2% — азійці. Багато представників меншин отримують стипендії та щедрі фінансову допомогу.

У всіх католицьких школах плата за навчання лише частково перекриває видатки. Парафія святого Юрія, отці-василіани (і протягом десятиліть сестри-василіанки) та, щонайважливіше — парафіяни — підтримують цю школу, таким чином засвідчуючи можливість та майбутнє расової єдності у Великому Яблуку. Особливо мене вразила гармонія, яка панувала під час концерту присвяченого Голодоморові, коли студенти Академії, у всій їхній різноманітності, разом заспівали англійською, українською та іспанською.

У Філадельфійській архієпархії католицьку школу Успіння Богородиці в Perth Amboy, а їх в місті залишилося лише дві, утримує на плаву щедрість парафіян та віддана праця пароха отця Івана Турика. Коли я відвідував цю школу ще перед карантинном на День відкритих дверей, то був зворушений теплою атмосферою, людяністю вчителів та національним розмаїттям родин, що надівалися до нашої скромної інституції. Серед 156 цьогорічних студентів є 69 латиноамериканців, 17 афроамериканців і семеро індійського походження. Більше 60% студентів школи, яку утримує українська католицька парафія, представляють расові меншини.

Отак тихо і непомітно наші школи щодня виконують свою роботу — мабуть найважливішу роботу в країні — свідчать про Бога, навчають і виховують дітей бути відповідальними громадянами, і без зайвої метушні показують, що різні раси і

національності можуть жити, вчитися та процвітати разом.

1947 року сестри-василіанки в Філадельфії заснували *Manor College*. Роками це був коледж, що пропонував два роки навчання, а нещодавно він став вищим навчальним закладом з чотирирічною програмою. Під проводом свого директора-візійнера доктора Джонатана Пері цей заклад невдовзі стане університетом. Коледж, заснований нашими сестрами, у лоні Української Католицької Церкви в Філадельфії, сьогодні служить різноманітним студентам, серед яких представники меншин складають 61%. Не менш важливо усвідомити, що 65% студентів коледжу є першими у своїх родинах, хто здобуває вищу освіту, майже 85% з них одночасно навчаються і працюють.

Від часу приїзду у червні минулого року, кожного разу, коли відвідую *Manor College*, отримую правдиве натхнення. Він сміливо рухається у правильному напрямку. Розвивати католицьку освіту в Америці *можливо*, хоча й важко та це вимагає надзвичайного лідерства та зосередженої відданості від нас усіх. Свідчити про Євангеліє у секуляризованому і поляризованому світі *можливо*. Жити, підтримуючи одне одного і у міжрасовій гармонії, *можливо*.

До минулого немає вороття. Не варто керуватися ностальгією, навпаки жертва та служіння наших попередників повинні дарувати нам не лише натхнення, але й розуміння як давати собі раду з викликами майбутнього.

Спокійне переконання у Божому провидінні відкриває двері для творчості. Бог живий у нас, у світі. Ми не повинні боятись або ховатися від закликів свідчити про Євангеліє, особливо серед наших дітей. Ми покликані дозволити Господеві вказувати нам шлях через лабіринт сучасних випробувань — моральних, культурних, соціальних, політичних та економічних. Історія нашої Церкви, її

Страстей і Воскресіння, свідчення мучеників, чітко показують, що немає жодної ситуації, навіть гранично важкої, у якій неможливо жити з Богом, у благодаті, у душі, приносячи добрий плід. Комуністичний режим оголосив нашій Церкві в Україні смертний вирок. А Вона жива!

Безсумнівно, є багато факторів, що призводять до того, що наші школи закриваються, і ми не в силах над ними панувати. Традиція ворожості до католицьких шкіл в Америці є довголітньою. Усі католики, що відавали своїх дітей до католицьких шкіл, платили за їхню освіту двічі. Звичайно ж є прекрасні публічні школи з неймовірними вчителями та відданими адміністраторами, але надто часто якість залежить від соціо-економічного стану околиці. А діти стають жертвами такої нерівності. Публічні школи, що у найкращому випадку є на позиціях агностиків стосовно віри, не раз підвели своїх учнів, але часто у батьків немає виходу. Не кожен може платити двічі. Навіть якщо християнське виховання для батьків є пріоритетом. У суспільстві та урядових колах бракує розуміння та цінування вкладу католицьких шкіл, а це відображається у законодавстві і завдало католицьким школам більшого удару, аніж пандемія.

Єпископи, духовенство і миряни нашої Церкви повинні зробити серйозний іспит сумління щодо євангелізації вірних, духовного залучення учнів і щодо пріоритетів, структур та інституцій. Маємо повернутися до основ. Можливо, це означає спрощення і скорочення діяльності, щоб ми могли бути духовно гнучкими. Нам треба довіряти Богові, це Його Церква, Господь є джерелом нашого буття, і кожна правдива жертва дає життя. Якщо ми не протиставлятимемо світові радість Євангелія і якщо не кидатимемо виклик культурі комфорту і пристосуванства, не зможемо давати духовний плід. А від цього залежить майбутнє, і не лише наших шкіл.

Починається новий навчальний рік, і наші католицькі школи відважно відповідають на виклики часу. Бажаю подякувати і заохотити парохів, монахинь, вчителів, учнів та усіх, хто підтримує католицьке шкільництво. Разом ви пророчо свідчите про Євангеліє і про можливості нашої країни. Ці можливості потребують героїв, відданих свідків Христових, смиренних служителів, щедрих і відповідальних громадян, які не купуються на ідеологічну риторіку, а знають, що є добрим. Знають, підтримують і роблять його можливим.

+Борис

Папа: Молімося про дар терпеливості, щоб побачити спасіння та нести його світові

Навколо терпеливості була зосереджена проповідь Папи Франциска з нагоди Стрітєння Господнього, яке він відзначив Святою Месою в базиліці Святого Петра разом з богопосвяченими особами, вказуючи на три місця здійснення нашої терпеливості.

о. Тимотей Т. Коцур, ЧСВВ - Ватикан

Як зазначив святий євангеліст Лука, розповідаючи про Стрітєння, Симеон «очікував утіхи Ізраїля». Очікування, що було «терпеливим», стало відправною точкою для роздумів, якими поділився Папа Франциск, проповідуючи під час Святої Меси в базиліці Святого Петра у Ватикані, яку він очолив у вівторок, 2 лютого 2021 р., з нагоди свята Стрітєння Господнього та Дня богопосвячених осіб.

З цієї нагоди на Євхаристійне богослужіння зібралися представники чернечих спільнот Римської дієцезії. На початку Святої Меси, звершеної на катедральному престолі, Папа в храмі із пригашеним освітленням прочитав молитву стрітенського благословення свічок, після чого завершив процесію входу із запаленої свічкою в руках.

Терпеливість Симеона

Насамперед, проповідник запросив приглянутися до терпеливості Симеона. Протягом всього свого життя він «перебував у очікуванні». Він «навчився у молитві,

що Бог не приходить у надзвичайних подіях», але діє у монотонності наших днів, в ритмі діяльності, в малих речах, якими «з наполегливістю та покорою» стараємося сповняти Його волю.

«Це муж, який вже має за собою літа, але полум'я його серця досі не згасло; протягом свого тривалого життя він, іноді, був поранений і розчарований, але не втратив надію; він терпеливо оберігав обітницю, не давши поглинути себе гіркоті за час, який проминув, чи тій безмовній меланхолії, що з'являється тоді, коли досягаємо сутінків життя. Надія очікування перетворилася в ньому в щоденну терпеливість того, який незважаючи на ніщо залишався пильним, аж доки його “очі не побачили спасіння”», – сказав Святіший Отець, зауваживши, що Симеон навчився цієї терпеливості «з молитви та життя свого народу», який у Господі завжди вбачав «Бога милостивого й довготерпеливого».

Божа терпеливість

«Терпеливість Симеона, отже, є дзеркалом Божої терпеливості. З молитви та історії свого народу Симеон навчився, що Бог є терпеливим», – вів далі Святіший Отець, навівши слова Романо Ґвардіні, який писав, що «терпеливість – це спосіб, яким Бог відповідає на нашу слабкість, аби дати нам час змінитися». І Месія, Якого Симеон тримає на руках, «відслонює нам терпеливість Бога, Отця, Який застосовує щодо нас милосердя та до останньої години кличе нас, Який не вимагає від нас досконалості, але пориву серця, Який відкриває нові можливості там, де здається, що все втрачено, Який старається зробити пробоїну в нас також і тоді, коли наше серце закрите, Який залишає добре зерно зростати, не вириваючи кукіль». За словами проповідника, «причина нашої надії» полягає в тому, що «Бог очікує нас невтомно».

Наша терпеливість

У цьому ключі Папа запросив зосередитися на тому, що Божа та Симеонова терпеливість означають для життя богопосвячених осіб, знайшовши, насамперед, відповідь на запитання про те, чим є терпеливість. За його словами, не йдеться про «просте толерування труднощів чи фаталістичне зношення нещастя». «Терпеливість, – наголосив проповідник, – не є ознакою слабкості: вона є силою духа, що вчиняє нас здатними “нести тягар” особистих і спільнотних проблем, дає нам змогу приймати відмінності іншого, спонукає тривати в доброму, навіть якщо

все здається даремним, спонукає не звертати з дороги також і тоді, коли нападають меланхолія та сухість».

Конкретизація терпеливості

Далі Святіший Отець звернув увагу на «три місця», в яких «конкретизується терпеливість». Першим є *«наше особисте життя»*. Промовлячи до богопосвячених осіб, він зауважив, що «одного дня ми відповіли на Господнє покликання», але на цій дорозі не бракувало розчарувань, бо, «іноді, ентузіазм нашої праці не відповідає очікуваному результату, наше сіяння, здається, не приносить належних плодів». І це може вести до «вигоряння надії». «Ми повинні бути терпеливими до себе та з упованням очікувати на Божі часи та способи: Він вірний Своїм обітницям», – сказав Папа, заохочуючи не піддаватися «внутрішньому смуткові та зневірі», бо внутрішній смуток – це хробак, який точить нас зсередини».

Другим таким місцем є *«спільнотне життя»*. Відомо, що людські взаємини не завжди є легкими, іноді, виникають конфлікти. І не завжди можна вимагати негайного вирішення або робити поспішні судження. Потрібно «вміти взяти належну дистанцію, старатися не втратити мир, чекати кращого часу для в'яснення в любові та істині». У спільнотах потрібна «взаємна терпеливість», пам'ятаючи про те, що «Господь не кличе нас бути солістами, але частиною хору, який, іноді, збивається з тональності, але повинен завжди пробувати співати разом».

Врешті, третім місцем є *«терпеливість щодо світу»*. Підтримуючи в серці надію, провіщену пророками, Симеон і Анна, незважаючи на те, що вона затримується, не нарікають, але «терпеливо чекають на світло серед темряви історії». І ми «потребуємо цієї терпеливості, аби не перебувати у полоні нарікань», мовляв, «світ нас більше не чує», «немає покликань», тощо...

«Терпеливість допомагає нам дивитися на себе, на наші спільноти та на світ із милосердям», – підсумував Папа, заохочуючи відповісти на запитання про те, чи приймаємо у своєму житті терпеливість Святого Духа, чи носимо тягарі одні одних у спільнотах, чи терпеливо звершуємо служіння в світі, уникаючи поспішного засуджування. «Споглядаймо Божу терпеливість та молимося про сповнену довіри терпеливість Симеона та Анни, аби наші очі змогли побачити світло спасіння та нести його всьому світові».

Rev. Frank Patrylak Falls Asleep in the Lord

Rev. T. Frank Patrylak (1926-2021)

Rev. Frank Patrylak, called to his everlasting reward on January 20, 2021 at the age of 94, was a retired priest of the Ukrainian Catholic Archeparchy of Philadelphia. Son of John and Eva Sagan Patrylak, he was born in Hanover Township, PA on February 26, 1926 and graduated from Hanover Township High School, Class of 1944. He entered St. Basil's College, Stamford, CT, in 1954 to begin formation for the priesthood. Following graduation in 1958 he entered St. Josaphat's Seminary in Washington, DC and completed theological studies at Catholic University and Holy Cross Seminary, Washington, DC. He was ordained to the priesthood on April 16, 1962 at the Ukrainian Cathedral of Immaculate Conception by Metropolitan Archbishop Most Reverend Ambrose Senyshyn, O.S.B.M.

Over more than four decades of dedicated priestly ministry Father Frank held various assignments including service in the Archbishop's Chancery and at the Ukrainian Catholic Cathedral of Immaculate Conception, Philadelphia. The parishes at which Fr. Frank served were numerous: St. Mary's Church, Ramey, PA; St. Michael's Church, Pottstown, PA; Sts. Cyril and Methodius Church, Olyphant, PA; Holy Trinity, St. Clair, PA; Sts. Peter and Paul, Wilkes-Barre, PA; St. Nicholas, Minersville, PA; St. Mary's, Bristol, PA; and Sts. Peter and Paul, Clifton Heights, PA.

After his retirement in April 2005 Father Patrylak resided at The Manor at St. Mary's in Cherry Hill, NJ.

Father Frank is survived by numerous nieces and nephews. Reverend Patrylak was preceded in death by his parents John and Eva Patrylak and ten siblings: brothers John, James, Peter, Michael, Joseph, Andrew and George, and sisters Anna Scrabat, Rose

Geletej and Eva Malischak.

A parastas will be celebrated at St. Michael's Church, 675 Cooper Landing Road, Cherry Hill, NJ on Wednesday, January 27, at 7:00 p.m. A funeral Divine Liturgy will be celebrated at 10:30 a.m. on Thursday, January 28 at Sts. Peter and Paul Church, 20 Nottingham Street, Plymouth, PA. Following the Divine Liturgy, the burial will be at St. Peter and Paul's Cemetery, Plymouth, PA.

In lieu of flowers, donations may be made in Father Frank Patrylak's memory to Sts. Peter and Paul Church, 20 Nottingham Street, Plymouth, PA 18651.

Videos from Online Retreats are Posted

Videos from the Christmas and Theophany Online Retreats are Posted at the following links.

https://www.youtube.com/playlist?list=PLVMQPk_9z0Lw-RzXe-Zfv_1TRZabVCheQ

Anticipating Christmas

<https://youtu.be/Gv7TeS7FVwY>

Theophany Retreat

APPEAL OF THE HIERARCHY OF THE UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH IN THE UNITED STATES

APPEAL OF THE HIERARCHY OF THE

UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH IN THE UNITED STATES

Regarding the events of January 6, 2021

As Christians, on the Feast of the Theophany, we continue to celebrate and welcome the Emmanuel—"God is with us," the Prince of Peace, "the Beloved Son of the Father" who calls us all to be His sisters and brothers in the Father's house. But as a nation, today, we witness an appalling assault on the central seat and process of American democracy which must stop.

Criminal trespassing, menacing break-in, and the intimidation of senators and members of Congress is unconscionable.

Any use of Jesus' name to justify this violent behavior and chaos is a travesty of the Gospel.

There is nothing Christian about it.

Americans bear a great responsibility for the future of democracy in the world.

American leaders, first of all the President of the United States, must do everything in their power to reestablish peace and the rule of law.

There is much injustice in our land. There is much anger. No injustice will be remedied by violence.

We ask all of our priests, religious, and faithful to pray for the future of our country, to call for repentance, to witness to the integrity of the Gospel of our Lord, and begin the difficult work of rebuilding the unity of America.

We are called to help all people hear and believe the fundamental truth of Theophany—that each person is a “beloved son or daughter of the Father.”

We have a long road ahead of us.

Let us return to a motto of the founders of our country:

“In God we trust.”

- + Borys Gudziak, Metropolitan and Archbishop of Philadelphia
- + Paul Chomnycky, Bishop of Stamford
- + Benedict Aleksiychuk, Bishop of St. Nicholas Eparchy in Chicago
- + Bohdan Danylo, Bishop of St. Josaphat Eparchy in Parma
- + Andriy Rabi, Auxiliary Bishop of the Philadelphia Archeparchy

Theophany, January 6, 2021 5:30pm

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ, СУВЕРЕННІСТЬ І СОБОРНІСТЬ УКРАЇНИ

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ, СУВЕРЕННІСТЬ І СОБОРНІСТЬ УКРАЇНИ

„Однині Українська Народна Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу.”

Акт Незалежності

22-го січня 1918 р.

„Віднині зливаються в одно віками відділені одна від одної частини України — Галичина, Буковина, Закарпаття і придніпрянська Україна — в одну Велику Україну. Сповнилися відвічні мрії, для яких жили й за які вмирали найкращі сини України.”

Акт Соборности

22-го січня 1919 р.

ДЕНЬ ПРИСВЯТИ Й ПОМИНАННЯ — 22-го січня 2021 р.

У ЧЕСТЬ БОРЦІВ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

Український Конгресовий Комітет Америки (УККА) - Відділ у Філадельфії запрошує всю українську громаду на віртуальне відзначення історичних річниць, 22-го січня 1918 і 1919 років та Бою під Крутами (29-го січня 1918 р.) та на вшанування полеглих воїнів за незалежність, свободу та соборність України.

З огляду на обмеження, труднощі та перешкоди спричинені пандемією COVID-19, цьогорічне вшанування цих історичних подій та легендарних постатей в українській історії буде проведене віртуально, починаючи 22-го січня 2021 р. о год. 12-ій вполудне.

Записана Віртуальна Програма

Панахида й поминальна церемонія перед пам'ятником поляглим борцям за волю України відбудеться на українському католицькому цвинтарі св. Марії в Елкінс Парку Па. Рівночасно, над його гробом вшануємо першого представника/дипломата України в США, бл. п. Посла Лонгина Цегельського.

Його Високопреосвященство Митрополит Борис Гудзяк виголосить проповідь. Опісля, Його Екселенція Володимир Єльченко, Посол України у Сполучених Штатах Америки та інші почесні гості та високопосадовці виголосять привітання та слова

поминання.

У цій зворушливій програмі також почуєте прекрасний голос Юлії Ступень та величаву музику й пісні Капелі Бандуристів ім Т. Шевченка.

РОЗКЛАД ВИСВІТЛЕННЯ ПРОГРАМИ

Прийдім всі щоб згадати, поклонитися і помолитися...

Закликаємо всіх переглянути вшанування разом, 22 січня о год. 12-ій вполудне.

Однак, якщо ви не зможете приєднатися до нас у призначений час, програма буде доступна вам протягом досить тривалого часу після цього, оскільки її приймає Український Конгресовий Комітет Америки на своїх сторінках YouTube та Facebook. Ось посилання-лінки:

YouTube - <https://bit.ly/UCCATube>

Facebook - <https://www.facebook.com/pg/UCCA.org/videos>

Організатори - Український Конгресовий Комітет Америки (УККА) - Відділ у Філадельфії та Посольство України у Сполучених Штатах Америки

Theophany one-day Retreat

Theophany one-day Retreat with Metropolitan Borys Gudziak, Bishops Hlib Lonchyna and Kenneth Nowakowski!

Date: January 3, 2021 (Sunday).

Time: 14:30 - Philadelphia, 19:30 - London, 20:30 - Paris

Duration: 90 minutes

Format: Zoom-conference broadcasted to Facebook page

Language: English

Topic: You are My beloved Son (Daughter), in whom I am well pleased (see Matthew 3:17)

- The gospel narrative of the Baptism of Jesus - Bishop Hlib
- Celebrating the feast of the Theophany in the past and today - Bishop Kenneth
- The life of the Beloved. The vocation of Christ and of you and me. - Archbishop Borys
- Q&A session - 20-30 minutes

In order to receive the Zoom link, kindly fill in the form that you will find via the link below:

<https://forms.gle/jnYwwFjrjQAG5cvf9>